

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Základní škola, Klášterec nad Ohří, Školní 519, okres Chomutov,**
IČO 46787593, sídlem Školní 519, 431 51 Klášterec nad Ohří
zastoupená advokátkou JUDr. Janou Martinů
sídlím Zahradní 253, 431 51 Klášterec nad Ohří

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlím Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017, č. j. 23551/17/5000-10610-712183 a č. j. 23553/17/5000-10610-712183

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017, č. j. 23551/17/5000-10610-712183, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“), ze dne 31. 10. 2016, č. 247/D/2016, č. j. 2176869/16/2500-31472-506359, jímž byl žalobkyni dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), vyměřen odvod do Národního fondu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

za porušení rozpočtové kázně ve výši 28 050 Kč. Dále se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017, č. j. 23553/17/5000-10610-712183, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzen platební výměr správce daně ze dne 31. 10. 2016, č. 248/D/2016, č. j. 2176874/16/2500-31472-506359, jímž byl žalobkyni dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 4 950 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně v úvodu žaloby shrnula dosavadní průběh správního řízení. Uvedla, že odvody za porušení rozpočtové kázně jí byly správcem daně vyměřeny v souvislosti s dohodou o vytvoření pracovních příležitostí v rámci veřejně prospěšných prací a poskytnutí příspěvku spolufinancovaného ze státního projektu a Evropského sociálního fondu č. CVA-VN-55/2014, č. projektu CZ.1.04/2.1.00/03.00015 ze dne 18. 8. 2014 (dále jen „dohoda“), kterou uzavřela s Úřadem práce České republiky (dále jen „poskytovatel“ nebo „úřad práce“), a na základě níž se zavázala vytvořit ve svém vzdělávacím zařízení jedno pracovní místo uklízeče, toto místo obsadit uchazečem o zaměstnání a úřad práce se jako poskytovatel zavázal žalobkyni vyplácet příspěvek ve výši vynaložených prostředků na plat zaměstnance včetně zákonných odvodů. Požadavky stanovené smlouvou žalobkyně plnila, a to včetně podmínky zasílat poskytovateli do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí vykazovaného měsíčního období výkaz „Vyúčtování mzdových nákladů“.
3. V rámci kontroly provedené úřadem práce u žalobkyně ve dnech 11. 4. – 21. 6. 2016 bylo dle jmenované shledáno, že podmínky dohody za měsíce září – prosinec 2014, březen, květen a červen 2015 porušila, a proto byla vyzvána k vrácení finančních prostředků v částce 76 266 Kč, což nicméně ve stanovené lhůtě neučinila. Z tohoto důvodu následně správce daně vyměřil žalobkyni shora uvedenými platebními výměry odvod za porušení rozpočtové kázně v celkové výši 33 000 Kč, když podle názoru žalobkyně uzavřel, že neplnění povinností vyplývajících z dohody spočívalo ve vyplacení mezd zaměstnanci a provedení zákonných odvodů v pozdějším termínu než nejpozději v den doručení výkazu na úřad práce. Na rozdíl od poskytovatele příspěvku měl sice za to, že k porušení smlouvy došlo pouze v měsících březnu, květnu a červnu 2015, podle žalobkyně nicméně nevzal v úvahu, že pokud výkazy mzdových nákladů úřadu práce odesílala, musela být již hrubá mzda jejího zaměstnance zúčtována, stejně tak jí musely být známy i výše zákonných odvodů. Zaměstnanec tak obdržel v uvedených měsících plat vždy do 15. dne a rovněž za něj žalobkyně uhradila zdravotní a sociální pojištění. V této souvislosti jmenovaná poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 95/2014-46 či 9 As 122/2014-34, podle nichž má platit, že ne každé porušení povinností souvisejících s poskytnutím dotace bez dalšího znamená její neoprávněné použití, neboť je vždy nutné přihlížet k účelu podpory a smyslu právní úpravy. Tím je řádné využití finančních prostředků v souladu s obecně prospěšným zájmem, za nějž lze v daném případě považovat vytvoření pracovního místa pro uchazeče o zaměstnání.
4. Dle žalobkyně dále úřad práce při své kontrole neshledal, že by jmenovaná porušila čl. III. odst. 1 dohody a neplnění podmínek jí stanovených konstatoval pouze při nevyplacení mzdy a neprovedení odvodů před odesláním výkazu za měsíce březen, květen a červen 2015. Správce daně však ve svých rozhodnutích hovoří o porušení povinností v měsících březnu, květnu a červnu, tedy podle výkladu žalobkyně za měsíce únor a duben 2015, v nichž nicméně dohoda plněna byla. Z toho je dle žalobkyně zřejmé, že závěry kontroly Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jsou v přímém rozporu s vydanými platebními výměry. Úřad práce měl také žalobkyni při vzniku pochybností o správnosti údajů ve výkazech vyzvat, aby podala vysvětlení či provedla nápravu, což však neučinil, v důsledku čehož je jeho postup zcela formalistický. A to zvláště pak za situace, kdy jmenovaná po celou dobu poskytování příspěvku řádně zaměstnávala uchazeče o zaměstnání, vyplácela mu mzdu a prováděla příslušné zákonné odvody.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že samotná žalobkyně nerozporuje skutkový stav, když uvádí, že výkazy mzdových nákladů zasílala úřadu práce před samotným vyplacením mzdy zaměstnanci a provedením odvodů. Z tohoto důvodu se žalovaný neztotožňuje s její námitkou, že neporušila rozpočtovou kázeň, neboť je zřejmé, že poskytnuté finanční prostředky použila v rozporu s podmínkami, za kterých byly poskytnuty. Konkrétně nedodržela požadavek stanovený v čl. VI bodu 2 smlouvy a poté na výzvu poskytovatele ani nevrátila poskytnutý příspěvek, čímž porušila čl. VII bod 4 smlouvy, v důsledku čehož se dopustila porušení rozpočtové kázně. V následných platebních výměrech jí nicméně byla stanovena nižší povinnost odvodu, než jak jej vyčíslil poskytovatel, jelikož správce daně v její prospěch v některých měsících zohlednil i okamžik vyplacení příspěvku.
6. Rovněž námitka týkající se protokolu o provedené kontrole ze strany úřadu práce, je dle žalovaného nedůvodná, neboť správce daně ani žalovaný nejsou tímto protokolem, resp. jeho závěry, jakkoliv vázáni. Uvedený žalobní bod navíc žalobkyně staví na jazykovém výkladu rozdílu mezi formulací „v měsíci“ a „za měsíc“, který je ale podle žalovaného zcela nepodstatný, zvláště jestliže je porušení rozpočtové kázně v oznámení o zahájení řízení a v platebních výměrech definováno jednoznačně. K dalším námitkám pak má žalovaný za to, že orgány finanční správy nemohou prověřovat samotný postup poskytovatele dotace, mají pouze kompetence prověřovat, zda se účastník dopustil porušení rozpočtové kázně, či nikoliv.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s takovýmto projednáním udělil svůj souhlas a žalobkyně nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 18. 8. 2014 uzavřela žalobkyně s Úřadem práce České republiky shora vymezenou dohodu, na základě které jí měl být dle podmínek stanovených v čl. II poskytován příspěvek na vynaložené prostředky za mzdy a zákonné odvody za zaměstnance v souvislosti se zřízením pracovní pozice uklízeče ve vzdělávacím zařízení. V čl. III bodu 6 se žalobkyně zavázala poskytovateli nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí vykazovaného měsíčního období dokládat výkaz „Vyúčtování mzdových nákladů – VPP“. Podle čl. VI bodu 2 ve spojení s bodem 1 bylo stanoveno, že se žalobkyně zavazuje vyplacený měsíční příspěvek poskytovateli vrátit nejpozději do 30 pracovních dnů ode dne, kdy k tomu bude vyzvána, pokud hrubá mzda uvedená ve výkazu nebude zúčtována zaměstnanci k výplatě za příslušný měsíc a po zákonných srážkách vyplacena nejpozději v den doručení výkazu poskytovateli a částka pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvádí z vyměřovacího základu zaměstnance uvedená v tomto výkazu, nebude nejpozději v den doručení výkazu za tento příslušný měsíc poskytovateli odvedena. V čl. VII bodu 4 pak bylo stanoveno, že nevrácení příspěvku nebo jeho části podle čl. VI dohody se hodnotí jako porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, jež bude postihováno odvodem podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona.
10. Dne 11. 4. – 21. 6. 2016 provedl úřad práce u žalobkyně kontrolu plnění podmínek poskytnuté finanční podpory, jejíž výsledky shrnul v protokole o kontrole ze dne 22. 6. 2016. V rámci kontrolního šetření zjistil, že jmenovaná za měsíce září – prosinec 2014 a březen, květen a červen 2015 porušila povinnost provést úhrady platu a odvodů nejpozději v den doručení výkazu o vyúčtování mzdových nákladů, když svou povinnost splnila až po jeho doložení za příslušný kalendářní měsíc. S ohledem na uvedené zjištění vyzval úřad práce žalobkyni přípisem ze dne 3. 8. 2016 k vrácení části poskytnutého příspěvku ve výši 76 266 Kč, a to nejpozději do 30 kalendářních dnů od doručení této výzvy. Ve stanovené lhůtě však jmenovaná poskytnutou podporu nevrátila.
11. Sdělením ze dne 6. 10. 2016 oznámil správce daně žalobkyni na základě předání kontrolních zjištění provedených ze strany úřadu práce, že zahájil řízení o vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že předmětem podnětu byla informace, že žalobkyně v rozporu s čl. VI bodu 2 ve spojení s bodem 1 dohody porušila povinnost vrátit část jí vyplacených příspěvků na vytvoření pracovního místa, když v úřadě práce vymezených měsících vyplatila zaměstnanci plat a provedla zákonné odvody až po předložení výkazu mzdových nákladů. K vrácení části příspěvků byla žalobkyně vyzvána úřadem práce, svou povinnost ale nesplnila. Na základě uvedeného dospěl správce daně k závěru, že žalobkyně nevrácením příspěvků porušila rozpočtovou kázeň. Jelikož ale v měsících září – prosinec 2014 provedla úhrady z vlastních prostředků dříve, než jí byly příspěvky vyplaceny, zůstal účel podmínek dohody zachován. Z tohoto důvodu se dle správce daně povinnost vrátit část příspěvků vztahovala pouze na nesplnění sjednaných podmínek v měsících březen, květen a červen 2015, v důsledku čehož činí odvod toliko 33 000 Kč. Součástí odůvodnění byla rovněž přehledná tabulka obsahující konkrétní termíny doručení výkazů, vyplacení platu zaměstnanci, provedení zákonných odvodů a přijetí příspěvku na účet žalobkyně, včetně výše poskytnuté podpory.
12. Dne 31. 10. 2016 vydal správce daně shora vymezené platební výměry, v nichž opětovně mimo jiné zopakoval, že se porušení rozpočtové kázně žalobkyně dopustila tím, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poskytnuté finanční prostředky po porušení podmínek dohody v měsících březnu, květnu a červnu 2015 ve stanovené lhůtě nevrátila, tedy je neoprávněně ve smyslu § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech zadržela. Proti platebním výměrům podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, o nichž rozhodl žalovaný dne 23. 5. 2017 výše citovanými rozhodnutími tak, že je zamítl a platební výměry potvrdil.

13. Soud se nejprve zabýval samotnou námitkou týkající se porušení rozpočtové kázně ze strany žalobkyně.
14. Podle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech platí, že zadržením peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu se rozumí porušení povinnosti vrácení prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu ve stanoveném termínu.
15. Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech platí, že porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.
16. Ve smyslu § 44a je povinná osoba při porušení rozpočtové kázně povinna provést dle podmínek v něm stanovených odvod mimo jiné do státního rozpočtu či Národního fondu.
17. Po prostudování žalobních tvrzení soud úvodem konstatuje, že se žalobkyně svou argumentací snažila prokázat, že ačkoliv se dopustila určitého porušení podmínek dohody tím, že výkazy mzdových nákladů odeslala úřadu práce dříve, než provedla výplatu platů a učinila srážku zákonných odvodů, nedošlo z její strany ke zmaření účelu, pro který jí byl příspěvek v souvislosti se zřízením pracovní pozice v jejím vzdělávacím zařízení poskytnut. Dané marginální pochybení tedy nemohlo vést k závěru o neoprávněném použití peněžních prostředků. K tomu je nicméně třeba uvést, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vymezené zejména v právní větě usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 10. 2018 č. j. 1 Afs 291/2017-33 (dostupného na www.nssoud.cz), platí, že „[k]aždé porušení dotačních podmínek, které nejsou v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezené jako méně závažné, zakládá porušení rozpočtové kázně.“ Daným rozhodnutím byla přitom současně překonána tehdejší judikatura týkající se principu proporcionality porušení povinností ve vztahu k účelu dotace, včetně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 95/2014-46 a č. j. 9 As 122/2014-34 citovaných žalobkyní v žalobě.
18. K tomu soud dále doplňuje, že dle § 14 odst. 1 zákona rozpočtových pravidel není na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc právní nárok. To plyne i ze závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009-63 (dostupného na www.nssoud.cz), dle něž je „[p]oskytování finančních prostředků v tomto ohledu tedy jakýmsi dobrodiním státu, na který není obecně právní nárok, rozhodování o něm nepodléhá správnímu řádu ani soudnímu přezkumu a děje se na základě rozhodnutí poskytovatele dotace či návratné finanční výpomoci, které má zvláštní náležitosti, pouze částečně shodné s formálními náležitostmi obecného správního rozhodnutí, a je vydáváno poskytovatelem dotace v reakci na žádost jejího potencionálního příjemce. Podstatné je, že poskytování dotací ze státního rozpočtu je ovládáno vrchnostenským postavením poskytovatele dotace. Z tohoto jeho postavení, na rozdíl od postavení účastníka soukromoprávních vztahů tedy plyne, že může autoritativně rozhodovat o podmínkách poskytnutí dotace, které jsou předmětem jednání mezi ním a příjemcem dotace pouze v té míře, jak stanoví zákon, či v limitech, jež stanoví sám poskytovatel dotace. Záleží pak na příjemci dotace, zda tyto podmínky akceptuje. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Samotným smyslem aktu přijetí dotace totiž je, že příjemce přijímá určité dobrodiní ze strany státu a jakousi protiváhou tohoto dobrodiní není (na rozdíl od soukromoprávních vztahů) jeho protiplnění ve prospěch poskytovatele dotace, ale právě akceptace podmínek, za nichž je dotace přijímána.“ Pokud se tedy určitý subjekt rozhodne veřejnou podporu přijmout, musí akceptovat podmínky, za nichž je mu poskytována. Jak navíc v této souvislosti připustil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Afs 172/2018 (dostupném na www.nssoud.cz), určitá tvrdost postupu poskytovatele dotace, potažmo správce daně „plyne od samého počátku z rozhodnutí o poskytnutí dotace, o niž stěžovatel požádal. Již z tohoto rozhodnutí plyne jak povaha stěžovatelova závazku, tak povaha případné sankce. [...] [Zároveň se] [t]ato brozba nad stěžovatelem vznášela již od okamžiku, kdy se rozhodl takto nastavenou dotaci přijmout.“ Jinak řečeno v daném případě žalobkyně mohla a měla předpokládat, že pokud některé konkrétně vymezené podmínky dohody nesplní, bude jejich nedodržení považováno za porušení rozpočtové kázně.

19. Na tomto místě soud nicméně považuje za důležité jmenovanou upozornit, že v žalobě mylně vymezila důvody, pro které bylo v jejím případě porušení rozpočtové kázně shledáno. Povinnost provést odvod do státního rozpočtu, resp. Národního fondu, jí totiž nebyla stanovena proto, že se dopustila určitého nedopatření ve sledu požadovaných povinností vyplývajících z dohody, ale s ohledem na to, že vyplacené příspěvky neoprávněně zadržela. Jak bylo totiž v tomto smyslu zjištěno ze správního spisu, dle podmínek dohody vymezených v čl. III bodu 6 se jmenovaná zavázala úřadu práce vždy maximálně do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí vykazovaného měsíčního období dokládat výkazy mzdových nákladů. Podstatné pro daný případ je však až ustanovení čl. VI bodu 2 ve spojení s bodem 1 dohody, dle něž byla v případě porušení této povinnosti, resp. konkrétně nevyplacení platu a neprovedení zákonných odvodů nejpozději v den doručení výkazu povinna vyplacený měsíční příspěvek poskytovateli na jeho výzvu do 30 dnů vrátit. Čl. VII bodu 4 dohody pak navíc jednoznačně určil, že nevrácení příspěvků bude považováno za porušení rozpočtové kázně, tedy v dohodě samé byly přímo vymezeny okolnosti, při jejichž naplnění mohlo dojít k naplnění této skutkové podstaty, a to bez ohledu na to, zda by žalobkyně vyplacené prostředky použila v souladu s účelem a cílem dotace, či nikoliv.
20. Soud proto shrnuje, že skutečnost, že jmenovaná v níže vymezených měsících zaslala úřadu práce výkazy mzdových nákladů později, než zaměstnanci vyplatila plat a provedla z něj zákonné odvody, nebyla sama o sobě porušením rozpočtové kázně, jednalo se však o příčinu, která k němu vedla. K závažnému pocybení z její strany tak došlo až následně, když jmenovaná s ohledem na čl. VI bod 2 dohody nesplnila povinnost poskytnuté prostředky v důsledku svého předchozího nesprávného postupu týkajícího se výkazů po výzvě úřadu práce ze dne 3. 8. 2016 vrátit, čímž se teprve nyní ve smyslu shora citovaného § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech po marném uplynutí stanovené lhůty 30 dnů dopustila neoprávněného zadržení finančních prostředků, jež je ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona a rovněž i dle již citovaného čl. VII bodu 4 dohody považováno za porušení rozpočtové kázně.
21. Ke stejnému závěru přitom správně po postoupení podnětu ze strany úřadu práce dospěl i správce daně, jenž skutkovou podstatu případu a příčinnou souvislost, která vedla k porušení rozpočtové kázně s ohledem na neoprávněné zadržení finančních prostředků popsal nejprve v oznámení o zahájení řízení ze dne 6. 10. 2016, zejména pak ale v žalobou napadených platebních výměrech. Stejným způsobem pak v odvolacím řízení postupoval i žalovaný. Tím uvedené správní orgány naplnily požadavek vyjádřený např. v rozsudku Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2016, č. j. 62 Af 34/2015-63 (dostupném na www.nssoud.cz), který sdílí i soud zdejší, dle něhož platí, že „[i] v případech, kdy porušení rozpočtové kázně má spočívat v zadržení peněžitých prostředků podle § 3 písm. f) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, k jejichž vrácení byl příjemce vyzván, musí orgán rozhodující o porušení rozpočtové kázně zkoumat, zda k porušení právní povinnosti, jež mělo výzvě předcházet, skutečně došlo či nikoli; úvaha orgánu rozhodujícího o porušení rozpočtové kázně se nemůže omezit toliko na zjištění, že příjemce byl k vrácení peněžitých prostředků vyzván a výzvu nesplnil.“

22. Dalším úkolem správce daně po zjištění porušení rozpočtové kázně ze strany žalobkyně bylo vyměření výše odvodu. Ačkoliv k dané skutečnosti přímo žádná z žalobních námitek nesměřovala, soud k předchozímu žalobnímu bodu týkajícímu se přiměřenosti postupu správních orgánů pokládá v této souvislosti za postatné doplnit další závěry shora již citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018 č. j. 1 Afs 291/2017-33. Jmenovaný soud v něm totiž spolu s úvahou o porušení rozpočtové kázně prakticky každým porušením dotačních podmínek doplnil, že „[p]ři stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Týká-li se povinnost oddělitelné části poskytnuté dotace, odvod bude stanoven pouze částkou, odpovídající této části dotace. Izde však mohou vyvstat okolnosti, které mohou s ohledem na malou závažnost porušení povinností vést správce daně ke snížení odvodu ve smyslu zásady přiměřenosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel).“
23. Jak vyplynulo ze správního spisu, pořadí požadovaných úkonů týkajících se úhrady platu, zákonných odvodů a zasílání výkazu mzdových nákladů úřadu práce žalobkyně nesplnila jak za měsíce září – prosinec 2014, tak za měsíce březen, květen a červen 2015. S ohledem na specifické okolnosti ve vztahu k datu, kdy jí byl v průběhu roku 2014 příspěvek vyplácen, však následně správce daně správně uzavřel, že příspěvky byla povinna vrátit pouze za vymezené měsíce roku 2015. V souladu se shora citovanou judikaturou tak jmenované následně nestanovil odvod v plné výši poskytnutých finančních prostředků, ale přiměřeně pouze co do části odpovídající souhrnu jednotlivých plateb právě za ty měsíce, v nichž došlo k jejich neoprávněnému zadržení.
24. Vzhledem k výše uvedenému bylo proto nutné jako nedůvodné vyhodnotit veškeré námitky žalobkyně týkající se porušení rozpočtové kázně, když soud zjistil, že k jejímu naplnění skutečně došlo, byť z jiných důvodů, než na jaké jmenovaná poukazovala v žalobě.
25. Co se týče námitek jazykového výkladu rozdílu mezi formulací „v měsíci“ a „za měsíc“, tu v kontextu shora uvedeného soud rovněž nepovažuje za relevantní. Ačkoliv je nutné obecně dát žalobkyni zčásti za pravdu, že nenaplnění podmínek smlouvy se dopustila nikoliv „v“, ale „za“ měsíce březen, květen a červen 2015, tedy ke konkrétnímu porušení z její strany došlo v měsících duben, červen a červenec 2015, nemá uvedená nepřesnost na zákonnost žalobou napadených rozhodnutí žádný význam. Zvláště když i z oznámení správce daně o zahájení řízení ze dne 6. 10. 2016 konkrétní termíny, v nichž jmenovaná doručila úřadu práce výkazy, vyplatila zaměstnanci plat, provedla zákonné odvody a přijala příspěvky na svůj účet, včetně výše takto poskytnuté podpory, jednoznačně vyplývají. I

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zde soud nicméně zdůrazňuje, že správné vymezení období porušení povinností vyplývajících ze smlouvy je až podružné vedle okolností, pro které byl žalobkyni skutečně odvod vyměřen – tedy že nesplnila povinnost vrátit neoprávněně zadržené finanční prostředky vyčíslené souhrnně úřadem práce za jednotlivé měsíce ve výzvě ze dne 3. 8. 2016 ve lhůtě 30 dnů. Tato námitka je tedy také nedůvodná.

26. Konečně pokud žalobkyně namítala, že jí úřad práce měl při vzniku pochybností o správnosti údajů ve výkazech vyzvat, aby podala vysvětlení či provedla nápravu, což neučinil, nevztahuje se uvedený žalobní bod k napadané činnosti správce daně ani žalovaného. Ti totiž nemohli nijak zasahovat do postupu poskytovatele příspěvku, ani hodnotit, zda mohl vzhledem k naplnění účelu dohody pominout, že žalobkyně porušila jí stanovené podmínky méně významným způsobem, či nikoliv. Jejich přezkum se tak soustředil pouze na skutečnost, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, přičemž jak již bylo vysvětleno výše, v této souvislosti došlo ke správnému vyhodnocení, že k naplnění uvedené skutkové podstaty žalobkyní došlo neoprávněným zadržením finančních prostředků – tedy až jako následek předchozího porušení dohody spojeného s neuskutečněným vrácením příspěvku. Předmětnou námitku proto soud považuje rovněž za nedůvodnou.
27. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného či správce neshledal důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
28. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. března 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)